

בש"פ 7761/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 7761/17

כבוד השופט ג' קרא
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נגד

פלוני

המשיב:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

כ' בתשרי התשע"ח (10.10.2017)

תאריך הישיבה:

עו"ד מירי קולומבוס

בשם המבקשת:

עו"ד שלמה גיגי

בשם המשיב:

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מעצר ראשונה מעבר לתשעה חודשים, לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (המעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בגדרה מבוקשת הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מיום 21.10.2017, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 48191-01-17 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

כתב האישום

2. ביום 22.1.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד כתב אישום במסגרתו יוחסו למשיב העבירות הבאות: אינוס קטינה מתחת לגיל 16 שלא בהסכמתה החופשית, לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ומעשה מגונה בנסיבות אינוס בקטינה מתחת לגיל 16, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין (2 עבירות) (להלן: האישום הראשון); מעשה סדום בנסיבות אינוס בקטינה מתחת לגיל 16, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, ומעשה מגונה בנסיבות אינוס בקטינה מתחת לגיל 16, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין (להלן: האישום השני); אינוס קטינה שלא בהסכמתה החופשית, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין (2 עבירות), ומעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין (להלן: האישום השלישי).

3. במסגרת האישום הראשון נטען כי ביום 18.6.2015 הזמין המשיב לדירתו קטינה אשר גרה בשכונת לדירה שבה התגורר המשיב באותה העת (להלן: המתלוננת 1), שם אנס אותה פעמיים וכן ביצע בה מעשה מגונה.

במסגרת האישום השני נטען כי ביום 1.7.2016 ביצע המשיב מעשה מגונה ומעשה סדום בקטינה נוספת (להלן: המתלוננת 2). על פי האישום השני, לאחר שהמתלוננת 2 ביצעה רכישה בחנות בתחנת דלק בה עבד המשיב כמוכר, יצר עמה המשיב קשר באמצעות הפייסבוק, והזמין אותה לשוב ולהיפגש עמו מאוחר יותר בחנות. במהלך פגישתם זו, כך נטען, כפה המשיב על המתלוננת 2 לבצע בו מין אוראלי. בהמשך, שפשף המשיב את איבר מינו בצמוד לאחוריה של המתלוננת 2 עד שבא על סיפוקו.

במסגרת האישום השלישי המשיב ביצע מעשה אינוס ומעשה מגונה בקטינה שלישית. נטען כי במהלך שירותו הצבאי של המשיב נוצר קשר חברתי בינו ובין קטינה המתגוררת ביישוב בו שירת (להלן: המתלוננת 3). על-פי הנטען, ביום 20.9.2016 אסף המשיב את הקטינה 3 באופנוע השייך לו ובהגיעם לנמל תל אביב-יפו הוביל אותה לאזור צדדי שם החדיר את אצבעו לאיבר מינה והניח את ידה על איבר מינו החשוף חרף התנגדותה. בהמשך, שכנע המשיב את המתלוננת 3 להיכנס איתו לתא שירותים בתואנות שווא, שם הפשיל את בגדיה והחדיר את אצבעו לאיבר מינה חרף התנגדותה. לאחר מכן סובב המשיב את המתלוננת 3, הורה לה להתכופף והחדיר את אצבעו לאיבר מינה תוך שהוא משפשף את איבר מינו במבושיה עד שבא על סיפוקו.

רקע והליכים קודמים

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים. בבקשה נטען כי המבקשת מחזיקה בידה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. עוד נטען בבקשה כי לנוכח עבירות המין החמורות המיוחסות לו קמה בעניינו של המשיב עילת מעצר בגין מסוכנותו, וזאת מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, שכן המשיב ביצע עבירות מין חמורות בשלוש מתלוננות, וזאת ללא הסכמתן ובטרם מלאו לשתיים מהן 16 שנים. בבקשה נטען בנוסף כי קיים יסוד סביר לחשש שאם ישוחרר המשיב, הוא ינסה לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין, וזאת בשל היכרותו עם המתלוננות ונוכח העונש הצפוי לו במידה ויורשע במיוחס לו. לפיכך, נטען כי קמה עילה למעצרו גם לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים. לבסוף, נטען כי לחובת המשיב עבר פלילי הכולל הרשעה בגין עבירת אלימות במשפחה מיום 5.12.2016, והרשעה נוספת בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש מיום 3.2.2013. בהינתן אלה טענה המבקשת כי אין בנמצא חלופת מעצר שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר, ולפיכך התבקש בית המשפט קמא להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

5. ביום 31.1.2017 נערך דיון בעניינו של המשיב במ"ת 48213-01-17, בגדרו הסכים בא-כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת המעשים וכן לקיומה של עילת מעצר, וביקש לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. בית המשפט קמא (כב' השופט א' יעקב) נעתר לבקשה ובהחלטתו, מאותו היום, הורה לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר לשם בחינת חלופת מעצר. תסקיר כאמור הוגש ביום 27.2.2017, ובמסגרתו מצא שירות המבחן כי נשקפת מן המשיב רמת סיכון משמעותית, וכי המשיב נעדר תובנה באשר לקיומה. לפיכך סבר שירות המבחן כי לא ניתן לשלב את המשיב בטיפול שיצמצם את רמת הסיכון הנשקפת ממנו. יחד עם זאת, ביקש שירות המבחן דחייה של מספר ימים על מנת לגבש המלצה בעניין חלופת מעצר שהוצעה - מעצר בבית הורי המשיב ובפיקוח בני משפחתו. בתסקיר מעצר משלים, מיום 6.3.2017, נדחתה חלופת המעצר האמורה, כאשר הוטעם כי אין ביכולתה של החלופה המוצעת להפחית את הסיכון הנשקף מהמשיב באופן מספק. ביום 22.3.2017, לאחר החלפת ייצוג, התקיים דיון בעניינו של המשיב במסגרתו הורה בית המשפט קמא על עריכת תסקיר משלים נוסף, וזאת לבקשת בא-כוח המשיב. ביום 2.4.2017 הוגש תסקיר משלים נוסף, בגדרו נבחנו דודו של המשיב וגיטו, אשר הוצעו כמפקחים שסייעו לאמו של המשיב שתהא המפקחת העיקרית. גם בתסקיר זה לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, משמצא כי המפקחים יתקשו להפחית את הסיכון הנשקף מהמשיב. בדיון שהתקיים ביום 4.4.2017 הורה בית המשפט קמא על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, תוך שהטעים כי לא הובאו נימוקים מיוחדים שיש בהם כדי להביאו לסטייה ממסקנות שירות המבחן.

6. ביום 8.4.2017 ביקש המשיב לבחון את אפשרות מעצרו באיזוק אלקטרוני. בדיון שנערך ביום 10.5.2017 דחה בית המשפט קמא (כב' השופטת נ' בכור) את הבקשה מהטעם שלא התקיימו תנאי הסף לעיון חוזר המנויים בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, באשר לא נתגלו עובדות חדשות, לא נשתנו נסיבות ולא עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה. למעלה מן הצורך ציין בית המשפט קמא כי מההחלטה מיום 4.4.2017 עולה מסוכנותו של המשיב, שגם בגינה אין להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני.

7. ביום 15.6.2017, במסגרת בש"פ 4276/17 (כב' השופט א' שהם), נדחה ערר שהגיש המשיב על ההחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים מיום 4.4.2017. בתוך כך נקבע כי כל חלופה לא תסכון על מנת להפיג את מסוכנותו של המשיב לציבור. ביום 9.7.2017 הגיש המשיב בקשה לקבלת תסקיר משלים לצורך בחינת חלופת מעצר נוספת, במסגרתה נטען כי נמצאו שני מפקחים ראויים. על בקשתו זו ניתנה החלטת בית המשפט קמא (כב' השופט ע' קובו) לפיה על בא-כוח המשיב להבהיר האם מדובר בבקשה לעיון חוזר, וכי במידה שכן יהיה עליו להגיש בקשה מתוקנת ולנמק את העילות לכך. נכון להיום טרם הוגשה כל הודעה מצד בא-כוח המשיב בהמשך להחלטת בית המשפט כאמור.

טענות הצדדים

8. לטענת המבקשת בבקשה דנא, המעשים המיוחסים למשיב מעידים על מסוכנותו הרבה לציבור, ולא אך למתלוננות הספציפיות, שכן למשיב מיוחסות עבירות אינוס ומעשים מגונים בשלוש קטינות שפגש בסביבתן הטבעית. כן נטען כי תסקירי שירות המבחן שנערכו בעניינו של המשיב עומדים אף הם על מסוכנותו הרבה של המשיב, וכך גם שתי הרשעות קודמות של המשיב בעבירות אלימות ורכוש.

בדיון שנערך בפניי ביום 10.10.2017 חזרה בא-כוח המבקשת על נימוקי הבקשה, ובהתייחסה להימשכות ההליך העיקרי טענה כי נתבקשו מספר דחיות על ידי המשיב לצורך איסוף חומרים והידברות עם המבקשת, לרבות בקשה

רחבת היקף לקבלת חומרי חקירה שהוגשה חמישה חודשים לאחר הגשת כתב האישום. עוד ציינה באת-כוח המבקשת כי נכון לעת הזו קבועים שלושה דיוני הוכחות לימים 29.10.2017, 30.10.2017 ו-6.11.2017, בהם צפויות להעיד שלושת המתלוננות.

9. מנגד טען בא-כוח המשיב כי למשיב אין עבר פלילי בתחום עבירות המין וכי העובדה שהיה משוחרר משך כשנה וחצי, מקרות האירוע הראשון ועד ליום 1.2.2017, מעידה שלא נשקפת ממנו כל מסוכנות. באשר להימשכות ההליך טען בא-כוח המשיב כי חומרי החקירה האחרונים שקיבל נמצאים בידו מזה כשלושה שבועות בלבד, וכי חסרים לו עשרות חומרים נוספים בכדי להתחיל את דיוני ההוכחות.

דיון והכרעה

10. כידוע, בבחינת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים מאזן בית המשפט בין הזכות לחירות וחזקת החפות לבין אינטרס השמירה על בטחון הציבור וההגנה על קיומו של הליך משפטי תקין (בש"פ 9994/16 מדינת ישראל נ' פלוני (3.1.2017); בש"פ 9841/16 מדינת ישראל נ' אברג'יל (9.1.2017)). במסגרת איזון זה יש לשקול, בין היתר, את חלוף הזמן מאז החל המשיב את מעצרו, את קצב התנהלות הדיונים, את הגורם האחראי להתמשכות ההליכים, את חומרת העבירות ונסיבותיהן, את מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם ואת החשש לשיבוש אפשרי של הליכי משפט (בש"פ 4653/16 מדינת ישראל נ' סלימאן (22.6.2016); בש"פ 4780/16 מדינת ישראל נ' נחמני (21.6.2016); בש"פ 5744/15 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא (18.10.2015)).

11. לאחר עיון בבקשה ובנספחים המצורפים לה, ושמיעת טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל. אין בידי לקבל את הטענה כי עובדת היותו של המשיב משוחרר משך כשנה וחצי טרם מעצרו מבלי שנחשד בביצוע עבירה נוספת יש בה, כשלעצמה, כדי להעיד על כך שלא נשקפת ממנו כל מסוכנות. כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, מהמשיב נשקפת מסוכנות משמעותית הנובעת מפגיעתו בשלוש מתלוננות קטינות. שירות המבחן התרשם כי המשיב נעדר תובנה באשר לדחפיו המיניים ולמסוכנותו כך שלא ניתן לשלבו בטיפול שיצמצם את רמת הסיכון הנשקפת ממנו. עוד צוין בתסקירים כי המשיב נעדר יכולת לגלות אמפטיה כלפי המתלוננות וכי אף נטה לייחס להן תכונות של יוזמה ופיתוי, תוך שטען כי הוטעה במכוון על ידן באשר לגילן הצעיר. לעמדת שירות המבחן התייחסויותיו אלה של המשיב מהוות גורמים מגבירי סיכון.

12. כמו כן, לא מצאתי כי יש בנסיבותיו האישיות של המשיב, במשך הזמן בו הוא נמצא במעצר או בקצב התקדמות ההליכים בתיק כדי להצדיק את שחרורו בעת זו. אמנם, קצב התנהלותו של התיק העיקרי אינו משביע רצון. אולם, כפי שנקבע במקרים דומים, עצם התמשכות ההליכים המשפטיים אינה מהווה סיבה מספקת, כשלעצמה, לשחרורו של נאשם ממעצר, ובית המשפט נדרש ליתן דעתו לסיבות להתמשכות ההליכים כמו גם לצפי בדבר מועד סיומם (בש"פ 3343/13 מדינת ישראל נ' ערן אוחיון (3.6.2013); בש"פ 644/07 מדינת ישראל נ' נאצר (20.2.2001)). במקרה דנן, בחלוף תשעה חודשים, ומסיבות שונות, לא קוימה אף ישיבת הוכחות בתיק, כאשר כל אחד מהצדדים להליך מתנער מנטילת אחריות לעיכוב זה. בא-כוח המשיב נתלה בטענה שטרם קיבל לידי את כל חומר החקירה. אולם, מתוך עיון במערכת "נט המשפט" עולה כי בקשתו של המשיב לקבלת חומר חקירה הוגשה בשיהוי ניכר ובית המשפט קמא, בהחלטתו בדיון מיום 20.6.2017 (כב' הנשיא א' טל, כב' השופט ש' בורנשטיין וכב' השופטת נ' בכור), קבע כי "הסברו של ב"כ הנאשם לשיהוי בהגשת הבקשה לבית המשפט בכל הקשור לחומר הראיות איננו מקובל עלינו ומן הראוי היה

שלא היה מחכה עד היום על מנת להגיש את הבקשה כאשר כתב האישום הוגש ב-22.1.17 ומאז הנאשם עצור עד תום ההליכים". אין לי אלא להסכים לדברים ולהפנות לדברי בית משפט זה כי "יש לשאוף לראות את הנולד. דהיינו, יש לערוך כל מאמץ, ובהקדם, כדי שנושא קבלת החומר לא יהווה מכשול להתקדמות ההליך" (בש"פ 6791/17 מדינת ישראל נ' יעקב (19.9.2017)). בנוסף לאמור, הוגשו על ידי בא-כוח המשיב מספר בקשות (בהסכמה) לדחיית מועדי דיון בנימוק של "המשך הידברות ומיצוי מגעים", כך שאין ספק כי ניתן לייחס למשיב ולבאי-כוחו תרומה נכבדת להתארכות ההליכים (השוו, בש"פ 8252/11 מדינת ישראל נ' בראנס (16.11.2011)).

13. שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים מטה את הכף לטובת קבלת הבקשה להארכת מעצרו של המשיב. זאת, בשים לב לעמדתו העקבית של שירות המבחן לפיה אין בחלופות המעצר שהוצעו כדי להוות מענה הולם, וכן בהתחשב ברמת הסיכון הנשקפת מהמשיב, בחומרת העבירות המיוחסות לו ובעברו הפלילי (השוו, בש"פ 7876/12 מדינת ישראל נ' רוני (29.11.2012)). בעמדתו של שירות המבחן לא חל כל חידוש בנדון זה, ויוזכר כי "כדי לדחות המלצה שלילית של שירות המבחן חייב בית המשפט להציג שיקולים כבדי משקל שינמקו את החלטתו" (בש"פ 9106/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.11.2009)).

14. במהלך הדיון בפניי הצהירה באת-כוח המבקשת כי בשלושת המועדים הקרובים הקבועים להוכחות תישמענה עדותן של שלושת המתלוננות. בהנחה שהצהרה זו תקוים במלואה, ספק בעיניי אם שלושה מועדי הוכחות יספיקו כדי לסיים את ההליך ונראה כי בית המשפט יזדקק לקביעת מועדים נוספים. בעניין זה יעשה בית המשפט כראות עיניו וכמיטב הבנתו.

15. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב יוארך החל מיום 21.10.2017 בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 48191-01-17 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"ח (18.10.2017).

שׁוֹפֵט